

Mester Györgyi

Az igazi bátorság

Az erdőben nem volt titok, hogy a nagy, szürke farkas ki nem állhatja a kis, vörös rókát. A róka folyton szekálta a farkast, mondván, neki csak az ereje nagy, az esze nem, és az sem vall bátorságra, hogy valaki a nagyobb természetével félemlíti meg a többi állatot.

Az erdőlakók épp gyűlést tartottak a tisztáson, amikor nagy csörtetve megérkezett, az amúgy késésben lévő vaddisznó.

- *Meneküljön, ki merre lát, nagy vihar közeleg, és ég az erdő!* – rőfögte szinte elhaló hangon. Ő maga szaladt is tovább, hogy minél messzebbre kerüljön a nagy robajjal egyre közeledő tűzvészről.

Valamennyi állat lábra kapott, és szaladt, ki merre látott. Leginkább előrefele, mert mindegyik félt a tüztől, és többen már azt érezték, a lángok ott ropognak a sarkukban.

Egyedül a kis, vörös róka torpant meg. Ő hátat fordított a többieknek, és loholt vissza, egyenesen a lángtenger irányába. Csak a nagy, szürke farkas vette észre, és nem értette az okát.

- *Emögött valamiféle csalafintaság rejtőzik. Lehet, hogy nem is igaz a tűz, csak ez a csavaros észjárású ravaszdi eszelt ki már megint valamit. Talán a közelben jó lakomára nyílik lehetőség, és ő átverte úgy a vaddisznót, mint a világgá szaladó többi erdőlakót is, csak hogy egyedül övé lehessen a préda* – morfondírozott magában.

A farkas mindezt végiggondolta, kicsit várt még, de aztán egy hirtelen elhatározással követni kezdte a róka nyomát. A levegő egyre melegebb lett, a füstszag is jobban érezhető volt, és mintha a hangok is az erdőtűz valós voltára figyelmeztettek volna. Percekig loholt, amikor egyszer csak meglátta a rókát. Egy nagy fatörzs gyökerei előtt feküdt, magatehetetlenül. Testét beborították a vihar által letört ágak. Mozdulni sem tudott. A fa gyökerei közül halk nyüszögés hallatszott.

- *A kölykőm van odabenn a kotorékban!* – mondta a farkasnak.

A nagy, szürke farkas akkor nekifeszült, és hatalmas körmeivel, fogaival, addig rángatta a faágakat, amíg a kis, vörös róka ki nem szabadult. Szerencsére nem sérült meg komolyan. Kicsit fájlalta ugyan a hátát, de ez nem akadályozta meg abban, hogy kölykével a szájában ne szaladjon a farkas után. Rohantak a tűz, a száraz gallyakat ropogva emésztő lángok elől. Egy tűzcsóva megelőzte őket, és az égő zsarátnok a farkas farkára hullt, kiégetve jó darabon róla a szőrt.

Ez persze csak akkor derült ki, amikor kijutottak a tűzzónából, és védett helyen végre megpihenhettek. A nagy, szürke farkas akkor vette észre, hogy a tűz lekopasztotta a farka végéről a szőrt. Amikor látta, hogy a kis, vörös róka is azt nézi, szomorúan megjegyezte.

- *Na, most aztán lesz miért csúfolnod. Még annyi eszem sincs, hogy megőrizsem a bundám épségét, hiába olyan nagy a termetem és az erőm!*

De a róka, szokásától eltérően, egyáltalában nem kezdett el gúnyolódni. Sőt, azt mondta:

- *Tudod farkas, én magam fogom elmondani minden erdőlakónak, hogy te vagy a legbátrabb közülünk. Téged semmi érdek nem fűzött ahhoz, hogy visszamenj a közelgő tűz elébe, meg nem is vagyunk barátságban, mégis, az erőddel megmentettél. És ha az eszed nem is, de a szíved neked a legnagyobb közöttünk. És ez az igazi bátorság!*